

Arrest

nr. 317 893 van 4 december 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3 de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 23 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit en van Tigrinya origine te zijn, komt volgens haar verklaringen op 15 november 2019 België binnen en verzoekt op 21 april 2020 om internationale bescherming. Op 27 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 289 865 van 6 juni 2023 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.2. Op 18 december 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) andermaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

U verklaarde zich een Eritrees staatsburger, Tigrinya van etnische origine. U bent moeder van twee kinderen: een in België geboren dochter A. Y. G. G. (°07.05.2020) en een momenteel in Addis Abeba verblijvende zoon B. M. G. (°16.09.2013).

U verklaart uw hele leven in Ethiopië te hebben geleefd. U bent geboren in Alamata op 2 augustus 1989, in de regio Tigray, Ethiopië. Uw ouders, beiden ook Eritrees, baatten een klein café uit in Alamata, tot het overlijden van uw vader in 1997. Vanaf 1998 brak er oorlog uit tussen Ethiopië en Eritrea. Eind 1998 werden uw moeder en 6 broers en zussen opgepakt door de Ethiopische autoriteiten en kort daarop gedeporteerd naar Eritrea. U zelf – 9 jaar oud – verbleef op dat moment met een jongere broer, M., bij een oom in Addis Abeba. Uw broer en u bleven nog twee jaar op dit adres in Addis Abeba, tot uw volwassen halfbroer B...e H. jullie terughaalde naar Alamata, waar jullie opnieuw jullie intrek namen in het ouderlijk huis. U groeide verder op op dit adres, terwijl uw volwassen halfbroer B...e H. over jullie waakte. B...e en uw andere halfbroers en –zussen hadden de Ethiopische nationaliteit omdat hun moeder zelf Ethiopisch was. U zelf weigerde om enig Ethiopisch identiteitsbewijs na te streven. U vreesde immers dat als u de Ethiopische autoriteiten attent zou maken op uw aanwezigheid als Eritrese, u ook zou worden gedeporteerd naar Eritrea. Een vrijwillige migratie naar uw familie in Eritrea zag u ook niet zitten omdat de bestaansomstandigheden daar nog slechter zouden zijn. In 2001 vernam u dat uw moeder in Eritrea was overleden. Uzelf volgde op dat moment basisonderwijs in Alamata. U heeft de 10th grade nog aangevat, maar heeft dat schooljaar niet afgemaakt. U trok immers met uw toenmalige partner naar Addis Abeba, waar u zou blijven wonen tot uw uiteindelijke vertrek uit Ethiopië. Ergens voor 2012 ontvluchtte uw broer H...m Eritrea. Hij reisde naar Canada waar hem de vluchtelingenstatus werd toegekend. In 2012 vluchtten uw andere broers en zussen uit Eritrea, op uw oudste zus Y...m na, die nog steeds in Eritrea woont. Uw andere broers en zussen vonden opvang in het vluchtelingenopvangcentrum Mai Aini in Ethiopië. Vanuit Ethiopië reisden uw broers en zussen uiteindelijk door naar Canada en Duitsland, waar zij intussen allemaal een verblijfsstatus hebben. Op 16 september 2013 beviel u van uw zoon B. M. G. Kort daarop verliet uw toenmalige partner u. U bleef in Addis Abeba wonen tot u op 21 augustus 2017 Ethiopië verliet. U verbleef gedurende een vijftal maanden in Khartoem, Soedan. In die periode sloot u een religieus huwelijk met de Eritreeër H. Y. O. Uiteindelijk reisde u verder naar Libië, waar u gedurende anderhalf jaar in Bani Walid heeft geleefd. U werd er door smokkelaars gevangen gehouden tot u voldoende geld had om uw vrijkoop te realiseren en verder te reizen. Op 5 juni 2019 stak u per boot de Middellandse Zee over naar Malta, waar u op 9 april 2021 asiel vroeg. In november 2019 reisde u vanuit Malta verder via Italië naar België, waar u op 15 november 2019 aankwam. Uw echtgenoot H. Y. O. bleef in Malta achter.

Op 21 april 2020 verzocht u om asiel bij de bevoegde Belgische instanties.

Op 7 mei 2020 beviel u in België van een dochter, A. Y. G. G.

Ter staving van uw identiteit en uw asielerzoek legde u volgende bewijsstukken voor: een Belgisch psychologisch attest dd.15.06.2020, een Belgisch doopcertificaat voor uw dochter A., een oude Ethiopische identiteitskaart van uw moeder, een Eritrees attest van gezinssamenstelling van het gezin waaruit u zelf ook bent voortgekomen, de UNHCR-vluchtelingenregistratiefiche van uw zussen H...n. en W. in het Ethiopische vluchtelingenkamp Mai-Aini, de Ethiopische vluchtelingenkaart van uw zus D., de Canadese verblijfstitels van uw zussen H...n. en W., en van uw broer H...m, de Duitse verblijfstitels van uw broers B...t en Y...s, foto's met diverse verwanten.

Op 27 oktober 2022 besliste het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV of Raad) op 2 december 2022.

De RvV besloot in haar arrest van 6 juni 2023 tot vernietiging van de weigeringsbeslissing van het CGVS omdat ze verder onderzoek op bepaalde punten noodzakelijk achtte.

Tijdens de beroepsprocedure werd nog een kopie van het overlijdenscertificaat van uw vader aan uw dossier toegevoegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Weliswaar zit er in uw administratief dossier een psychologisch attest d.d.15.06.2022 waarin

sprake is van onder andere een angstproblematiek. U geeft ter zake in uw persoonlijk onderhoud echter duidelijk aan dat de raadplegingen waarvan sprake in genoemd attest van twee jaar eerder dateren, dat u zich intussen veel beter voelt, en dat er alleszins geen fysieke of psychische problemen zijn die een adequate en concrete deelname aan de asielpcedure in de weg zouden staan (CGVS, p. 2). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde een gegronde vrees voor vervolging te hebben jegens Eritrea, het land waarvan u de nationaliteit verklaart te hebben. U bent zelf nooit in Eritrea geweest maar verneemt van uw naaste verwanten dat u in geval van een migratie naar Eritrea zou gedwongen worden tot de militaire legerdienst. U verklaart ook opsluiting te vrezen omdat de Eritrese autoriteiten u zouden kunnen beschuldigen van een illegale uitreis uit het land. Ten aanzien van Ethiopië haalt u aan dusdanig in een voortdurende angst te hebben geleefd dat u zou worden gedeporteerd naar Eritrea, dat u het nooit heeft aangedurfd verblijfs- en identiteitsdocumenten te bekomen vanwege de Ethiopische autoriteiten. Bovendien verwijst u naar de huidige oorlogstoestand in de regio Tigray waarvan u afkomstig bent: u claimt dat u er als ongedocumenteerde Eritrese extra kwetsbaar bent omdat de lokale bevolking in Tigray of in Addis Abeba niet weet of u een Tigrese dan wel een Eritrese bent. U wijst erop dat Tigrezen worden opgepakt in Addis Abeba, en dat in uw herkomstregio Tigray dan weer Eritreeërs als de vijand worden aanzien.

Welnu, er dient allereerst te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk de Eritrese nationaliteit zou hebben, laat staan dat u om die reden zou zijn genooddaakt tot een ongedocumenteerd bestaan in Ethiopië, met een expliciete vrees voor deportatie naar Eritrea. U gaf aan dat uw vader, G. G. B., is overleden in 1997 (CGVS, p. 7). Welnu, er kan van worden uitgegaan dat uw vader op dat moment nog steeds de Ethiopische nationaliteit had. Immers blijkt uit informatie die bij uw administratief dossier werd gevoegd dat Eritrea de facto onafhankelijk werd van Ethiopië met het einde van de onafhankelijkheidsoorlog in 1991, na een vredesakkoord tussen de Ethiopische overheid en het voorlopig bewind in Eritrea, dat er in 1993 een referendum werd georganiseerd, waarbij de voormalige Ethiopiërs van Eritrese origine zich vrijwel unaniem uitspraken voor afscheiding van Eritrea, maar dat de Ethiopische autoriteiten slechts vanaf 1998 in het kader van het hernieuwd grensconflict tussen beide landen Eritreeërs die hadden deelgenomen aan het referendum voor Eritrese onafhankelijkheid, hun Ethiopische nationaliteit zijn beginnen te ontnemen. Gezien het overlijden van uw vader voordien, kon zijn nationaliteit hem moeilijk worden ontnomen door de Ethiopische autoriteiten, gesteld dat hij zich bij het genoemde referendum van 1993 daadwerkelijk had uitgesproken voor de onafhankelijkheid/ afscheiding van Eritrea. Gegeven deze vaststellingen moet worden aangenomen dat u kind bent van een vader met Ethiopische nationaliteit. Bij gebrek aan enige verklaring van uwentwege dat het Ethiopisch staatsburgerschap u zou zijn afgenomen, moet dan ook worden aangenomen dat u zelf nog steeds het Ethiopisch staatsburgerschap bezit. En dat de Ethiopische overheid geen reden had om u te deporteren naar Eritrea. Zelfs indien uw moeder de Eritrese nationaliteit had of had verworven, blijft de vaststelling dat u wettelijk gezien nog steeds als Ethiopisch staatsburger moet worden aanzien. Uit de Ethiopische nationaliteitswet – blijkens informatie toegevoegd aan uw administratief dossier – volgt immers dat personen in Ethiopië die ofwel geboren zijn in Ethiopië ofwel minstens één ouder met Ethiopische nationaliteit hebben, te aanzien zijn als Ethiopisch staatsburger.

In het tijdens de beroepsprocedure neergelegde verzoekschrift wordt aangehaald dat het feit dat uw broers en zussen gedeporteerd werden naar Eritrea erop wijst dat uw vader niet de Ethiopische nationaliteit had, gezien ook zij dan logischerwijs als Ethiopisch staatsburgers zouden beschouwd worden (verzoekschrift, p. 4). Dit gaat echter niet op. Het was, zoals hierboven reeds vermeld, immers pas vanaf 1998 (de facto, wettelijk pas sinds 1999) dat door de Ethiopische autoriteiten gesteld werd dat een deelname aan het referendum een verlies van de Ethiopische nationaliteit met zich mee bracht (zie info toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Voor 1998 was hier in geen geval sprake van en hadden alle Ethiopiërs van Eritrese herkomst nog steeds hun Ethiopische nationaliteit, ook al namen ze in 1993 deel aan het referendum en verkregen ze zo een officiële Eritrese identiteitskaart. Er kan dan ook niet worden besloten dat uw vader, zelfs al nam deze deel aan het referendum, voorafgaand aan zijn overlijden de Ethiopische nationaliteit zou verloren hebben. Bovendien kan louter omwille van het feit dat uw moeder en broers en zussen gedeporteerd werden naar Eritrea, niet worden aangenomen dat zij op dat moment de Eritrese nationaliteit hadden, gezien uit de info blijkt dat de uitbraak van vijandelijkheden in 1998 tussen Eritrea en Ethiopië ertoe leidde dat zowel Ethiopiërs van Eritrese origine als Eritreeërs werden uitgewezen. De conclusies die in het verzoekschrift worden getrokken, blijken dus helemaal niet te kloppen met de beschikbare informatie.

Verder wordt in hetzelfde verzoekschrift opgeworpen dat uw vader trouwde met uw moeder, die eveneens de Eritrese nationaliteit had en alle kinderen uit deze relatie bijgevolg de Eritrese nationaliteit hebben. Ook deze stelling is in het licht van bovenstaande info, een blote bewering. Bovendien blijkt u nog halfbroers en

–zussen te hebben. Uw vader had immers nog relaties met Ethiopische vrouwen (CGVS, p. 6, 9-10). Er kan niet zonder meer van uit gegaan worden dat u wel degelijk het kind bent van een Eritrese moeder (zie supra).

Zelfs indien geloofwaardig zou zijn dat u Eritrees staatsburger bent, quod non, moet evengoed worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u nooit enige poging heeft gedaan om uw verblijfssituatie in Ethiopië te regulariseren. Alvast blijkt uit voornoemde informatie dat de Ethiopische overheid de deportatie van Eritreeërs naar Eritrea heeft stopgezet na het staakt-het-vuren van juni 2000. In 2003 en 2004 vaardigden de Ethiopische autoriteiten nieuwe regelgeving uit inzake de nationaliteitswetgeving en de status van burgers van Eritrese origine in Ethiopië. Voor zover inwoners van Ethiopië die een Eritrese nationaliteit hebben, zich zoals elke andere buitenlander laten registreren bij de Ethiopische autoriteiten, kunnen zij een permanente verblijfsvergunning krijgen, mogen zij eigendommen bezitten, hebben zij het recht om te werken en kunnen zij gebruik maken van sociale dienstverlening. Uit een rapport van het UNHCR uit 2006 blijkt zelfs dat het wettelijk statuut van zulke Eritrese staatsburgers in Ethiopië beter is dan dat van andere buitenlanders. Geconfronteerd met deze regelgeving, gaf u aan hiervan weet te hebben, maar dat u zich niettemin niet heeft laten registreren omdat u bevreesd bleef voor de mogelijkheid van een deportatie naar Eritrea. U gaf daarbij aan ook geen Eritreeërs te kennen die zich daadwerkelijk hadden laten registreren bij de Ethiopische overheid, wat enigszins vreemd is gezien u anderzijds wel meende te weten dat Eritreeërs die zich hadden laten registreren, een jaarlijkse taks moesten betalen (CGVS, p. 17). Daarnaast stond u evengoed de mogelijkheid van een asielverzoek ter beschikking. Immers blijkt uit voornoemde informatie dat de Ethiopische 'Administration for Refugee & Returnee Affairs (ARRA) aan alle Eritreeërs die hun land verlaten een vluchtelingenstatus toekent op prima facie basis. Daarbij wordt van deze asielzoekers verwacht dat zij minstens zes maanden in een vluchtelingenopvangcentrum verblijven. Daarna mogen zij, in lijn met de Out of Camp Policy van de Ethiopische overheid zich elders in het land hervestigen, op voorwaarde dat ze voor hun eigen onderhoud kunnen instaan of hiervoor kunnen terugvallen op steun uit het familiaal netwerk. Recht op arbeid hebben deze personen echter niet. U moet van dit alles weet hebben gehad gezien uw verwijzing naar de asielverzoeken van uw broers en zussen in Ethiopië, en het feit dat deze verwanten u ook hebben kunnen opzoeken, met een pass permit van het UNHCR (CGVS, p. 8). U toonde zich zelfs vaagweg op de hoogte van de Out of Camp Policy van de Ethiopische overheid (CGVS, p. 17-18). Gegeven deze vaststellingen, gezien blijkt dat u voldoende op de hoogte was van de mogelijkheid om uw bestaanssituatie te regulariseren, moet het geheel onaannemelijk worden genoemd dat u er niettemin voor koos jarenlang ongedocumenteerd te blijven, met de continue vrees voor een deportatie naar Eritrea tot gevolg.

Een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u beweerde ongedocumenteerde bestaan in Ethiopië blijkt uit uw verklaringen over uw schoolgang in Ethiopië. In concreto had u ter zake verklaard dat u tot in de loop van de 10th grade school had gelopen in een publieke school in Ethiopië. U gaf daarbij aan dat u toegang kreeg tot deze publieke school door het invullen van een formulier, zonder dat het nodig was enig identiteitsdocument voor te leggen (CGVS, p. 11, 15, 16-17, 19). Het moet echter onaannemelijk worden genoemd dat u dit kon hebben gedaan zonder enig identiteitsbewijs. Volgens de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier zou u in Ethiopië om onderwijs te kunnen volgen tot en met graad 9 en ten dele graad 10, reeds tweemaal een nationaal examen afgelegd moeten hebben. Het basisonderwijs in Ethiopië bestaat uit twee cycli van tweemaal 4 jaar. Aan het einde van de vierde graad wordt een nationaal examen georganiseerd door het Ethiopisch Ministerie van Onderwijs. Om door te gaan naar graad 5, moeten leerlingen minstens 50% behalen op dit nationaal examen. De vraag rijst dan ook hoe u zou kunnen deelgenomen hebben aan het nationaal examen zonder enig bewijs van uw identiteit. Ook aan het einde van graad 8 wordt een nationaal examen gehouden, het 'Primary School Certificate' examen. Uit uw verklaringen volgt dat u het certificaat voor het basisonderwijs zou moeten behaald hebben. Anders kon u immers graad 9 niet aanvatten. Graad 9 en 10 behoren niet meer tot het basisonderwijs, maar wel tot het algemeen secundair onderwijs. De Ethiopische overheid, met name het Regionaal Bureau voor Onderwijs (Regional Education Bureau) dat bevoegd is voor het toezicht over de nationale examens en dat de adequaatheid van examens en certificaten controleert, zou derhalve het certificaat voor het basisonderwijs aan u moeten afgeleverd hebben zonder enig bewijs van uw identiteit. Deze informatie maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder enig identiteitsbewijs gedurende bijna 10 schooljaren onderwijs kon volgen aan een publieke Ethiopische school. Er kan bijgevolg verondersteld worden dat u wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte om u in te schrijven op school en de nationale examens af te leggen.

Als reactie op deze vaststellingen werd tijdens de beroepsprocedure opeens gesteld dat u toch over een document beschikte om school te lopen, wat in de eerste plaats compleet tegenstrijdig is met uw verklaringen hieromtrent afgelegd op het CGVS. Uit het verzoekschrift blijkt namelijk dat u verklaard zou hebben wel degelijk over een kebele-kaart te beschikken, waarmee u school kon lopen. Deze verklaring druist echter lijnrecht in tegen uw eerdere verklaringen dat u geen kebele-kaart kon aanvragen (CGVS, p. 11-12). Bovendien strookt dit ook niet met een verdere stelling in het verzoekschrift, namelijk dat u weigerde om enig Ethiopisch identiteitsbewijs te bekomen. Met de deportatie van bijna heel uw familie nog in het achterhoofd, vreesde u logischerwijze dat wanneer u zich bij de Ethiopische autoriteiten zou gaan aanmelden met het oog

op het verkrijgen van dergelijke Ethiopische identiteitsbewijzen, u herkend zou worden als zijnde iemand met de Eritrese nationaliteit en dat u net zoals uw familie dan ook gedeporteerd zou worden (zie verzoekschrift, p. 5). Wat betreft die kebele-kaart wordt in het verzoekschrift bovendien nog aangehaald dat het in Ethiopië mogelijk is onderwijs te volgen zonder te beschikken over Ethiopische identiteitsdocumenten. Er wordt gesteld dat “men zich dient te begeven naar het gemeentehuis van zijn/haar verblijfplaats en daar een bewijs van adres moet afgeven. Dergelijk “bewijs van adres” kan bijvoorbeeld gegeven worden door de neerlegging van een huurcontract. Als men dit doet, krijgt men een kaart genaamd “Kebele”. Met deze kaart in handen kan men zich dan (zonder dat men over Ethiopische identiteitsdocumenten beschikt) inschrijven in een school. Aangezien verzoekster haar adres gekend en bewezen was (ze was namelijk in die gemeente geboren), kon zij zich zonder Ethiopische identiteitsdocumenten inschrijven in de school en onderwijs volgen tot de 10de graad.” Ook deze argumentatie gaat niet op, gezien uit de beschikbare landeninformatie wel degelijk blijkt dat een kebele een identiteitsdocument is dat bovendien enkel aan Ethiopische staatsburgers wordt uitgereikt: “De kebele-identiteitskaart moet in persoon worden aangevraagd bij de kebeleadministratie waar de aanvrager woonachtig is. De kebele-identiteitskaart wordt afgegeven aan personen vanaf 18 jaar. Voor de aanvraag van een kebele-identiteitskaart is geen nadere documentatie vereist. Voor de afgifte van een kebele-identiteitskaart wordt het kebele-register geraadpleegd. Het bezit van een kebele-identiteitskaart is onder meer voorwaarde om deel te kunnen nemen aan kebele-bijeenkomsten, verkiezingen, om een huis te kunnen huren dat eigendom is van de kebele, om kinderen te kunnen inschrijven op een overheidsschool, om een arbeidscontract te kunnen aangaan en om toegang te krijgen tot vormen van dienstverlening door de overheid. Gezien het belang van een kebele-identiteitskaart kan in het algemeen verondersteld worden dat bewoners ingeschreven staan bij de kebele-administratie.” Dat u aldus verklaarde over een kebele-kaart te beschikken wijst er enkel op dat u wel degelijk over de Ethiopische nationaliteit beschikt, en niet over de Eritrese. Het is daarnaast ook nog opmerkelijk dat u net verwijst naar een kebele-kaart om uw inschrijving op school te verklaren, terwijl deze kaarten pas worden uitgereikt vanaf 18 jaar. Bovenstaande vaststellingen wijzen er duidelijk op dat u geen enkel zicht wenst te bieden op de omstandigheden waarin u leefde in Ethiopië en de documenten waarover u beschikte.

Gegeven de hierboven verzamelde vaststellingen en bedenkingen dient de enig denkbare conclusie te zijn dat u wel degelijk legaal en in het bezit van de nodige administratieve bewijzen heeft verbleven in Ethiopië, en dat dit enkel mogelijk was als Ethiopisch staatsburger.

Uitgaande van de slotsom dat moet worden aangenomen dat u wel degelijk over het Ethiopische staatsburgerschap beschikt, dient ook een bijkomende beoordeling te worden geboden voor wat betreft een eventuele vervolgingsvrees of een ernstig risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Ethiopië. De door u beweerde vrees van een ongedocumenteerd bestaan in Ethiopië is gezien bovenstaande vaststellingen uiteraard niet geloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt echter verder dat u afkomstig zou zijn uit de gemeente Alamata, in de provincie Tigray, waar sedert november 2020 een militair conflict woedt, met aanzienlijke aantallen burgerslachtoffers. In dit kader zij echter evengoed gewezen op uw verklaring dat u de laatste 7 jaren van uw verblijf in Ethiopië in de Ethiopische hoofdstad Addis Abeba heeft verbleven (DVZ verklaring dd. 02.09.2020, rubriek 10; CGVS, p. 11, 12, 18-19). In dit kader formuleerde u een vrees ten aanzien van Addis Abeba in de zin dat men er, gezien uw gebrek aan identiteitsbewijzen, niet zou kunnen onderscheiden of u Eritrese dan wel Tigrese zou zijn, waarbij Tigreeërs in de huidige oorlogscontext een risico op aanhouding zouden lopen. Gegeven het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaring dat u documentloos was in Ethiopië, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u een vestigingsalternatief heeft buiten de regio Tigray, meer bepaald in de hoofdstad Addis Abeba.

Gegeven bovenstaande wordt geoordeeld dat u geen gegronde vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk maakt.

Het CGVS ontving op 12 mei 2022 opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van 14 februari 2022. Deze bemerkingen zijn niet van aard om bovenstaande te beïnvloeden of weerleggen. De toevoeging dat u zich niet bij uw verwanten kon voegen in het vluchtelingenkamp Mai-Aini in Ethiopië omdat u geen identiteitsdocumenten had, gaat voorbij aan het gegeven dat van asielzoekers niet categoriek wordt verwacht dat ze identiteitsbewijzen kunnen voorleggen. De verdere toevoeging dat u zich nooit veilig heeft gevoeld in Ethiopië, vooral niet na de deportatie van uw familie en na de grensoorlog van 1998-2000, en dat Eritreeërs zeer slecht worden gezien in Ethiopië gaat voorbij aan de hierboven aangehaalde informatie dat de deportatie van Eritreeërs uit Ethiopië is opgehouden in 2001, dat vanaf 2003 en 2004 Eritreeërs de mogelijkheid hadden een verblijfsvergunning te krijgen, en dat hun wettelijk statuut zelfs beter was dan dat van andere buitenlanders. Diverse mensenrechtenverslagen melden daarbij geen moeilijkheden voor Ethiopiërs van Eritrese origine.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet van aard bovenstaande bevindingen te beïnvloeden of weerleggen. Het door u neergelegde Belgisch psychologisch attest d.d.15.06.2020 geeft blijk van een psychologische opvolging in de loop van 2020, waarbij op basis van meerdere consults angstsymptomen werden vastgesteld. Het attest bevat echter geen informatie die van aard zouden zijn bovenstaande vaststellingen te weerleggen of beïnvloeden. Het Belgisch doopcertificaat van uw dochter A. geeft blijk van precies deze informatie. De oude Ethiopische identiteitskaart van de vrouw van wie u verklaarde dat het uw moeder betreft, dateert van 14.12.1992. Het stuk bevat de informatie dat uw verklaarde moeder in Metera (Eritrea) is geboren, maar is in se voorts niet bewijs dat deze vrouw op datum van uitgifte nog aanzien werd als Ethiopisch staatsburger. Het Eritrees attest van gezinssamenstelling van het gezin waaruit u zelf ook bent voortgekomen, de Ethiopische UNHCR-vluchtelingenregistratie dd.21.12.2012 van uw zussen H...n en W. met kinderen, de Ethiopische vluchtelingenkaart van uw zus D., de Canadese verblijfstitels van uw zussen H...n en W., en van uw broer H...m, de Duitse verblijfstitels van uw broers B...t en Y...s, en de foto's van uzelf met diverse van deze personen wijst op het asielparcours van deze personen en het gegeven dat er een persoonlijke verwantschap tussen deze personen en u bestaat. Deze stukken bevatten echter geen informatie die bovenstaande bevindingen omtrent uw bestaansomstandigheden in Ethiopië vermag te weerleggen.

De Raad was in haar arrest van 6 juni 2023 van oordeel dat de verschillende documenten aangaande uw broers en zussen en hun situatie, zijnde het Eritrees attest van gezinssamenstelling, de Ethiopische UNHCR-vluchtelingenregistratie van uw zussen met de kinderen, de Ethiopische vluchtelingenkaart van uw zus, de Canadese verblijfstitels van enkele zussen en broer, de Duitse verblijfstitels van uw broer en diverse foto's van uzelf met deze personen, erop wijzen dat het CGVS uw verwantschap met deze personen en hun deportatie naar Eritrea niet in twijfel trekt. Het CGVS weerlegt op zich niet dat u een bepaalde verwantschap heeft met deze personen, en dat deze personen mogelijks van Ethiopië naar Eritrea werden gedeporteerd, waarmee zij hun Ethiopisch staatsburgerschap hebben verloren en het Eritrees hebben verworven. Dit gegeven is echter niet op u van toepassing, waarmee de documenten die betrekking hebben op uw broers en zussen helemaal niet aantonen dat u de Eritrese nationaliteit zou hebben, en niet de Ethiopische. Voorts kan nog worden opgemerkt dat u niet aantoont dat deze personen uw volle broers en zussen zijn. Het enige document dat u neerlegt ter staving van deze bewering is namelijk het attest van gezinssamenstelling, waarvan de betrouwbaarheid twijfelachtig is. Immers werd dit document pas opgesteld op 01/02/2006 terwijl uw moeder reeds in 2000 stierf. Daarnaast is het opvallend dat het betreffende document inhoudelijk zeer vaag is over de identiteit van de betrokkenen, zo worden geen geboortedata, noch geboorteplaatsen vermeld, en blijkt de beperkte info die er wel op wordt vermeld niet te kloppen met uw verklaringen. Zo staat in het attest te lezen dat de genoemde kinderen, onder wie uzelf, verblijven in het huis van de oudste zus, die de voogdij kreeg toegewezen, terwijl u verklaarde dat op het attest vermeld staat dat 2 van de siblings in Ethiopië zijn (CGVS, p. 12). Daarnaast betreft het hier louter een kopie waarvan de objectieve bewijswaarde sowieso al uiterst beperkt is. Het CGVS betwist zoals gezegd niet dat u een bepaalde verwantschap hebt met de personen wiens vluchtelingen- en verblijfskaarten u neerlegt en dat deze personen de Eritrese nationaliteit hebben. Omwille van bovenstaande vaststellingen volgt uit deze bewijsstukken echter niet dat u zich in een gelijkaardige situatie bevindt en ook over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.

Wat betreft het certificaat dat het overlijden van uw vader aantoont en werd neergelegd tijdens de beroepsprocedure kan worden opgemerkt dat ook de bewijswaarde van dit stuk bijzonder beperkt is. Uit de vertaling blijkt namelijk dat het stuk werd opgesteld op 01/04/2015 Ethiopische kalender (= 10/12/2022), net na het indienen van het beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS. Dat is 25 jaar na zijn overlijden, wat al meteen twijfels doet rijzen over de betrouwbaarheid van dit document. Bovendien is de datum van overlijden 28 mei 1990, hetgeen eveneens niet strookt met uw verklaringen, én werd het uitgegeven door de administratie van "North wollo zone, Amhara region", terwijl Alamata, waar u en uw vader verbleven, in de regio Tigray is gelokaliseerd. Opnieuw blijkt de bewijswaarde van een door u voorgelegd document uitermate relatief, wat uw geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.

Tot slot, wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde informatie, kan het volgende worden opgemerkt. De informatie die ter ondersteuning dient van de stellingen aangaande de kebele-kaart worden weerlegd door bovenstaande argumentatie ter zake. De informatie die wordt aangehaald ter ondersteuning van uw vrees als Eritrese vluchteling binnen Ethiopië gaat voorbij aan alle pertinente vaststellingen aangaande uw beweerd nationaliteit en is in deze niet relevant.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Op 18 januari 2024 dient verzoekster via J-BOX een beroep in bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 18 december 2023. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 308 220. Verzoekster werd op 23 mei 2024 opgeroepen om op de terechtzitting van 5 juni 2024 om 10 uur te verschijnen. Na het sluiten van de debatten werd, op basis van een nazicht van het rechtsplegingsdossier, vastgesteld dat bij het door verzoekster op 18 januari 2024 ingediende beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 18 december 2023 slechts een geïnventariseerde stukkenbundel is gevoegd en niet het beroep als dusdanig. Bij de stukkenbundel is als stuk 2 wel een verzoekschrift gevoegd, doch dit is in wezen de herneming van het verzoekschrift zoals het door verzoekster op 25 november 2022 werd neergelegd tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 oktober 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus; beslissing die werd vernietigd door de Raad in arrest nr. 289 865 van 6 juni 2023. Daar geen vraag tot regularisatie werd gericht aan verzoekster, met het oog op het overmaken van het verzoekschrift gericht tegen de bestreden beslissing, werden bij tussenarrest nr. 309 131 van 1 juli 2024 – ook met het oog op het respecteren van de rechten van verdediging van de verwerende partij – de debatten door de Raad heropend. De Raad nam vervolgens op 9 en 18 juli 2024, na veelvuldige pogingen tot telefonisch contact, per e-mail contact op met de advocaat van verzoekster om alsnog het verzoekschrift over te maken.

Op 18 juli 2024 maakt de advocaat van verzoekster het correcte verzoekschrift, gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 18 december 2023, over aan de Raad. Dit verzoekschrift werd door de griffie van de Raad aanzien als een nieuw beroep, werd als dusdanig opnieuw op de rol geplaatst en kreeg het rolnummer RvV 320 447 toegewezen. Daar dit beroep van 18 juli 2024, door de toewijzing van een nieuw rolnummer, eveneens een beroep uitmaakt tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 18 december 2023, werd door deze laatste op 29 juli 2024 een nota met een verzoek tot behandeling via louter schriftelijke procedure overgemaakt aan de Raad, waarin wordt opgeworpen dat dit beroep laattijdig werd ingediend. Verzoekster laat via haar advocaat op 6 augustus 2024 weten dat zij geen bezwaar heeft tegen de behandeling van dit beroep via een louter schriftelijke procedure. In deze wijst de Raad op artikel 39/73-2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op basis waarvan de geadieerde rechter de partijen toch kan oproepen om ter terechtzitting te verschijnen ondanks dat zij beiden instemden met de behandeling van het beroep via een louter schriftelijke procedure indien hij/zij dit noodzakelijk acht, *quod in casu*.

Gelet op het voorgaande liggen er twee beroepen tegen de bestreden beslissing van 18 december 2023 voor: enerzijds een beroep dat geen verzoekschrift, gericht tegen de bestreden beslissing, bevatte (en waarvoor de Raad verzoekster de kans gaf de gemaakte fout recht te zetten), en anderzijds een beroep met een verzoekschrift, gericht tegen de bestreden beslissing dat laattijdig is, doch dat eigenlijk geen afzonderlijk beroep uitmaakte maar wel een 'regularisatie' van het verzoekschrift van het reeds eerder ingediende beroep. In het licht van de eigenheid van deze toch wel bijzondere situatie acht de Raad het, met het oog ook op een goede rechtsbedeling, aangewezen de beroepen samen te voegen. De advocaat die voor verzoekster ter terechtzitting verscheen uitte hier geen bezwaar tegen toen zij hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd en verklaarde zich te schikken naar de wijsheid van de Raad.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

Preliminair merkt de Raad op dat, voor een goede lezing van de navolgende bespreking van de beroepen, wordt uitgegaan van het verzoekschrift van verzoekster zoals ter kennis gebracht aan de Raad op 18 juli 2024. Het administratief dossier waarnaar wordt verwezen in de bespreking, bevindt zich in het beroep gekend onder het rolnummer RvV 308 220.

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel, beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "*het algemeen beginsel van*

voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en redelijk termijn".

In een eerste middelonderdeel gaat verzoekster in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Ten eerste meent verzoekster dat het beginsel van de redelijke termijn geschonden werd tijdens de behandeling van haar dossier. Na een theoretische uiteenzetting hieromtrent stelt verzoekster het volgende:

"In casu, werd een asielaanvraag ingediend door verzoekende partij bij de Belgische instanties op 21.04.2020.

De eerste beslissing van weigering vanwege de CGVS werd twee en een half jaar later genomen en deed verzoekster reeds in een geagiteerde mentale staat verkeren.

Wanneer deze beslissing dan eindelijk werd vernietigd door Uw Raad en er maar geen nieuwe beslissing werd genomen door de CGVS, werd het voor verzoekster snel teveel.

Doorheen de hele procedure, die nu bijna 4 jaar duurt en nog niet afgesloten is, gezien verzoekster huidig beroep indient en een definitief arrest verwacht van uw Raad, trachtte haar raadvrouw meermaals de groeiende stress en angst in hoofde van verzoekster ter kennis van de CGVS te brengen (stukken 7).

Dit bracht weinig tot geen respons teweeg.

De raadvrouw contacteerde dan namens de verzoekster de Federale ombudsman.

Het is dan ook niet verwonderend dat verzoekster nog steeds wordt opgevolgd door een psychiater en door een netwerk aan referentie- en vertrouwenspersonen die haar gelukkig steunen in het alledaagse zware leven.

Zij mag dan ook niet van haar angst, stress en onzekerheid laten merken bij haar drie jaar oude dochter.

Hoewel verzoekster er zich van beuwt is dat de asielprocedure van nature uit angst en stress teweeg brengt en dit a priori niet de fout is van de CGVS, valt huidig geval, rekening houdend met het onredelijke termijn van de procedure, onder diens gehele verantwoordelijkheid.

Er waren nochtans voldoende aanwijzingen van de kwetsbaarheid van verzoekster waarmee diende rekening gehouden te worden, bij aanvang van de procedure: haar reistraject (Libië), psychologische attesten, houding tijdens de persoonlijke verhoren, emails van de raadvrouw, huidig psychiatrisch attest,...

Verwerende partij negeerde dit en maakt zich zo schuldig aan machtsmisbruik en de schending van de beginsels van goede administratie, evenredigheid, nauwkeurigheid, redelijkheid, redelijk termijn."

Vervolgens gaat verzoekster in op een aantal eerder door haar neergelegde documenten. Zo gaat verzoekster in op de overlijdensakte van haar vader die zij in het kader van de eerste beroepsprocedure bij de Raad neerlegde. Zij betoogt dat de verwerende partij eerst terecht de Gregoriaanse kalender toepast op het Ethiopisch document wat betreft de datum van het document. Zij hekelt dat de commissaris-generaal dit nadien naliert te doen bij de datum van overlijden van haar vader, zoals vermeld in het document. Zij vervolgt dat in dit document valt te lezen dat haar vader kwam te overlijden in 1990, dat dit volgens de Ethiopische kalender is en dat hij dus kwam te overlijden in 1997 volgens de Ethiopische kalender. In dit verband hekelt verzoekster verder dat de verwerende partij stelt dat de overlijdensakte onbetrouwbaar zou zijn omdat deze werd aangevraagd vijftientig jaar na het overlijden van haar vader. Volgens haar wordt de datum van uitgifte steeds vermeld wanneer een akte wordt aangevraagd, weerspiegelt dit enkel de datum waarop het document werd aangevraagd, en heeft dit niet de minste negatieve impact op de geloofwaardigheid van het overlijden zelf of de authenticiteit van het betreffende document. Verzoekster vervolgt dat de overlijdensakte onbetwistbaar vermeldt dat haar vader de Eritrese nationaliteit heeft. Vanaf de onafhankelijkheid van Eritrea die uitgeroepen werd op 21 januari 1992 en erkend werd door de Verenigde Naties in 1993, heeft haar vader – aldus verzoekster – de Eritrese nationaliteit verworven. Luidens het verzoekschrift stelt het Ethiopisch recht dat men sinds 1993 automatisch de Ethiopische nationaliteit verliest bij het verwerven van een andere nationaliteit. Verzoekster meent dat dit, gelet op het voorgaande, betekent dat haar vader Eritreeër is. Verzoekster voegt hieraan toe dat de verwerende partij stelt dat de Ethiopische nationaliteit pas vanaf 1998 werd afgenomen en dit enkel voor mensen die de Ethiopische nationaliteit hadden, maar zich positief hadden uitgesproken op het referendum inzake de Eritrese onafhankelijkheid. Zij stelt dat haar vader nooit de Ethiopische nationaliteit heeft gehad omdat er gewoonweg geen optie was om de dubbele nationaliteit te hebben. Onder verwijzing naar algemene informatie stelt zij nog dat het zeker is dat dit alles in de praktijk tot grote rechtsonzekerheid heeft geleid, maar dat dit niet tot gevolg heeft dat haar vader plots de Ethiopische nationaliteit heeft. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat de overlijdensakte van haar vader werd uitgegeven door een andere administratie dan de plaats waar hij samen met verzoekster altijd verbleven heeft, benadrukt verzoekster dat de stempel van het document "Alamata wollo" – de plaats waar zij tien jaar gewoond heeft – aangeeft, waardoor dit argument in de bestreden beslissing onjuist is. In deze stelt zij nog dat de verwerende partij de authenticiteit van de stempel niet in vraag trekt.

Vervolgens gaat verzoekster in op het attest van gezinssamenstelling dat zij tijdens de administratieve procedure (voor het vernietigingsarrest) neerlegde en de verwantschap met haar broers en zussen waarvan zij documenten voorlegt betreffende hun situatie. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij niet aantoonde dat de personen waarvan zij documenten voorlegt haar volle broers en zussen zijn en het enige document dat zij neerlegt ter staving van deze bewering het attest van gezinssamenstelling is waarvan de

betrouwbaarheid twijfelachtig is, verduidelijkt verzoekster dat zij niet alleen het attest van gezinssamenstelling heeft voorgelegd, maar ook de overlijdensakte van haar vader, alsmede de identiteitsdocumenten van haar broers en zussen die erkend zijn als vluchteling in andere landen. Zij vervolgt dat uit deze documenten duidelijk blijkt dat zij allen dezelfde familienaam delen, hetgeen – ondanks het feit dat voldoende bewijzen voorliggen dat dit haar volle broers en zussen zijn – minstens de familieband langs vaderszijde bewijst. Ook meent zij dat de commissaris-generaal niet betwist dat deze personen de Eritrese nationaliteit hebben. Verder is verzoekster van mening dat de band tussen haar en haar moeder in de bestreden beslissing niet betwist wordt. In deze merkt zij op dat de bewering van de verwerende partij, dat haar vader wellicht relaties had met Ethiopische vrouwen gezien het bestaan van halfbroers en -zussen volledig irrelevant is, gezien er verder niet gemotiveerd wordt hoe en waarom er nu zou worden getwijfeld aan haar verwantschap met haar moeder. Volgens verzoekster beweert de verwerende partij enkel dat niet vaststaat dat haar moeder de Eritrese nationaliteit bezit. Luidens het verzoekschrift bevestigt de Ethiopische identiteitskaart van haar moeder echter net wel dat zij de Eritrese nationaliteit bezit. Zij stelt dat de verwerende partij hier opnieuw rekening houdt met elementen die in haar voordeel zijn en kiest om andere elementen te negeren. Verzoekster besluit dat zij een kind is van een Eritrese vader en moeder en aldus de Eritrese nationaliteit bezit. Zij vervolgt dat, indien haar vader inderdaad de Ethiopische nationaliteit zou hebben gehad, haar broers en zussen ook deze nationaliteit hebben gehad en zij in 1999 helemaal niet Eritrea gedeporteerd zouden geweest zijn en dat het feit dat zij wel gedeporteerd werden aantoonde dat hun vader en dus ook zijzelf niet beschikten over de Eritrese nationaliteit.

Verder stelt verzoekster dat de verwerende partij haar stelling dat verzoekster zonder problemen onderwijs kon genieten op de hierboven weerlegde argumenten baseert. In deze betoogt verzoekster dat zij niet over de kebele-kaart beschikte en dat de verwerende partij niet de minste moeite deed om effectief na te gaan of haar stelling klopte. Tevens meent verzoekster dat de verwerende partij tegenstrijdig was in haar argumenten, daar zij eerst (correct) stelt dat verzoeksters moeder in 2001 overleden is, terwijl zij later (foutief) stelt dat dit in 2000 was. Verzoekster besluit dat er op geen enkele wijze nog maar het minste vermoeden bestaat dat zij Ethiopisch is en dat zij integendeel overduidelijk de Eritrese nationaliteit bezit. In deze benadrukt zij nog dat het problematisch is dat de verwerende partij haar beslissing baseert op argumenten die zij weinig tot niet onderzocht, hoewel de Raad in zijn arrest van 6 juni 2023 uitdrukkelijk vroeg naar bijkomend onderzoek over de aangeleverde stukken, aangezien dit onderzoek in de eerste beslissing onvoldoende en gebrekkig was.

Bovendien meent verzoekster dat er in de bestreden beslissing op onredelijke wijze wordt ingegaan op de vraag waarom zij zich niet bij haar broers en zussen voegde in het vluchtelingenkamp van Mai-Aini in Ethiopië. Zij verduidelijkt dat zij zich op dat moment reeds in Ethiopië bevond en zij bang was op die manier op de radar van de Ethiopische autoriteiten te komen en dat het grootste deel van de vluchtelingen daar bestaat uit vluchtelingen die uit Eritrea komen, terwijl zij ook de Eritrese nationaliteit heeft maar helemaal niet in Eritrea verbleef. Volgens verzoekster bevestigt dit nogmaals haar vrees voor deportatie naar Eritrea vanuit Ethiopië, hetgeen vandaag de dag nog steeds gebeurt. Waar de commissaris-generaal in dit verband in de bestreden beslissing stelt dat van asielzoekers niet categoriek verwacht wordt dat zij identiteitsbewijzen kunnen voorleggen, merkt zij op dat dit in het geheel niets zegt over de specifieke situatie in het vluchtelingenkamp van Mai-Aini.

Tot slot gaat verzoekster in op het door de commissaris-generaal aangehaalde gebrek aan stappen van haar kant om Ethiopische documenten te bekomen. Zij stelt te dezen dat er maar liefst zes van haar broers en zussen en haar moeder gedeporteerd werden ten tijde dat zij de cruciale leeftijd van negen jaar had, wat logischerwijze een blijvend trauma naliet, zoals ook beschreven in het psychologisch attest dat zij bij haar verzoekschrift voegt. Met de deportatie van bijna heel haar familie in haar achterhoofd vreest zij logischerwijze dat wanneer zij zich bij de Ethiopische autoriteiten zou gaan aanmelden met het oog op het verkrijgen van dergelijke Ethiopische identiteitsdocumenten, zij herkend zou worden als zijnde iemand met de Eritrese nationaliteit en zij gedeporteerd zou worden. Zij vervolgt dat het onmogelijk aan haar te verwijten valt dat zij na zulke gebeurtenissen nooit enig vertrouwen kon stellen in de Ethiopische autoriteiten. Deze vrees was volgens haar ook gegrond, gelet op de gruwelijke en massale deportatie van 75.000 mensen waarover in de algemene informatie wordt gesproken en het gegeven dat uit de identiteitsdocumenten van haar beide ouders duidelijk blijkt dat zij Eritrees zijn.

Verzoekster besluit nog dat zij betreurt dat de verwerende partij geen geloof hecht aan haar Eritrese nationaliteit en dat zij met alle mogelijke middelen – zijnde de identiteitsdocumenten van haar broers en zussen, de identiteitskaart van haar moeder en de overlijdensakte van haar vader – getracht heeft om dit aan te tonen, zoals in het vernietigingsarrest van de Raad terecht aangehaald werd.

In een tweede middelonderdeel meent verzoekster dat haar in hoofddorde de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Vooreerst gaat zij in op de situatie in Eritrea. Onder verwijzing naar algemene informatie betoogt verzoekster dat zij bij terugkeer naar Eritrea terecht zou komen in een land waar geweld en conflict dagelijkse kost zijn, waar zij als vrouw de dienstplicht zou moeten vervullen of het risico loopt gearresteerd te worden indien zij dat weigert en waar zij geen enkele beslissingsvrijheid meer zou kennen in haar leven. Zij besluit

dat dit zonder meer een ernstige schending van haar rechten inhoudt. Daarnaast gaat zij in op haar situatie in Ethiopië. Zij oppert dat, wat betreft de situatie van Eritreeërs in Ethiopië, er een grote discrepantie is tussen de realiteit en wat de wet volgens de verwerende partij beweert. Ook in dit verband citeert zij uit algemene informatie. Voorts betoogt verzoekster dat het al helemaal problematisch is indien zij moet terugkeren naar de regio Tigray alwaar zij opgroeide. In deze regio heeft zij een vrees zowel ten aanzien van de Eritrese als de Ethiopische autoriteiten. Zij verduidelijkt dat de kans reëel is dat deze autoriteiten haar aldaar als Tigrese zullen beschouwen door haar verblijf aldaar, dat zij in Ethiopië als “*anders*” beschouwd zal worden, dat Tigrezen ook in Addis Abeba gevaar lopen en dat de Eritrese autoriteiten oorlogsmisdaden begingen tegen Tigrezen. Ook stelt zij dat Tigrezen kunnen gezien worden als een sociale groep. In dit verband wijst zij eveneens naar algemene informatie.

In een derde middelonderdeel meent verzoekster dat haar in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Na een theoretische uiteenzetting in dit verband besluit verzoekster dat haar regio van herkomst zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat haar aanwezigheid aldaar een reëel gevaar vormt voor haar leven, haar persoon en haar integriteit. Volgens haar zou dit het geval zijn niet alleen door de algemene veiligheids- en politieke situatie in Eritrea, maar ook door het feit dat zij zou terugkeren naar een land dat de dienstplicht toepast op mannen en vrouwen.

In een vierde en laatste middelonderdeel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing in uiterst ondergeschikte orde vernietigd dient te worden. Te dezen stelt verzoekster dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet voldoende heeft gemotiveerd onder meer betreffende de algemeen gekende context van geweld en conflict in Eritrea, de vraag waarom zij de Eritrese nationaliteit niet zou bezitten, de individuele situatie van verzoekster in Ethiopië door haar Eritrese nationaliteit en de vraag in welke mate zij zich kan beroepen op de hulp en/of bescherming van de autoriteiten. Tevens zou de verwerende partij onvoldoende rekening hebben gehouden met de bewijswaarde van de overlijdensakte van haar vader.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad in hoofddorde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgende (bijkomende) stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing *d.d.* 25 november 2022 (stuk 2);
- RvV 6 juni 2023, nr. 289 865 (stuk 3);
- notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal *d.d.* 14 februari 2022 (stuk 5);
- psychiatrisch verslag *d.d.* 8 januari 2024 (stuk 6);
- e-mails raadvrouw betreffende de onredelijke termijn van de procedure (stuk 7).

3.2.2. De verwerende partij maakt in het beroep gekend onder het rolnummer RvV 320 447 op 29 juli 2024, overeenkomstig artikel 39/73-2, § 1, van de Vreemdelingenwet, een nota “*verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” over aan de Raad.

3.2.3. De verwerende partij maakt in het beroep gekend onder het rolnummer RvV 308 220 op 18 november 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd een weblink naar de COI Focus, “*Ethiopië. De situatie van Tigrayanen in Addis Abeba*” van 5 september 2024.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekster voert de schending aan van artikel 7 van het Handvest en van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, doch geeft niet de minste toelichting wat zij hiermee bedoelt of over de wijze waarop zij dit artikel en dit beginsel *in casu* geschonden acht.

Verzoekster geeft evenmin aan op welk beginsel zij doelt waar zij zich, benevens op het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de redelijke termijn, beroept op *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*. Ook preciseert zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

3.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.6. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.7. Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat de bestreden beslissing niet genomen werd binnen een redelijke termijn, merkt de Raad op dat een verzoek om internationale bescherming, krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, door de verwerende partij dient behandeld te worden binnen een termijn van zes maanden nadat zij dit verzoek ontving. Deze termijn kan verlengd worden in bepaalde gevallen, zoals wanneer de complexiteit van het dossier dit vereist. Aan het overschrijden van deze termijn werd door de wetgever geen sanctie gekoppeld. De Raad stelt vast dat verzoekster een beschermingsverzoek indiende op 21 april 2020, maar dat dit pas op het commissariaat-generaal ontvangen werd op 18 maart 2021. Vervolgens werd een beslissing genomen op 27 oktober 2022. Nadat deze oorspronkelijke beslissing die de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster nam door de Raad vernietigd werd bij zijn arrest nr. 289 865 van 6 juni 2023, werd de huidige bestreden beslissing genomen op 18 december 2023.

De loutere lange duur van de procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming in België is niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn namelijk geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten of opleggen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek

om internationale bescherming niet binnen een bepaalde of redelijke termijn werd afgehandeld. De termijn voorzien in artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet betreft een termijn van orde en de wet voorziet hierin, zo weze herhaald, geen sanctie. In deze merkt de Raad op dat, hoewel kan ingezien worden dat het voor verzoekster emotioneel en psychologisch zwaar is te moeten wachten op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming (zoals door haar advocaat ook ter kennis gebracht van het commissariaat-generaal (stuk 7 bij het verzoekschrift)), zij niet kan beweren op een andere manier benadeeld te zijn hierdoor, nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade in het land van herkomst en zij ruimer de gelegenheid kreeg om haar asielrelaas van bewijsstukken te voorzien.

Het begrip 'misbruik van bevoegdheid' houdt verder in dat de administratieve overheid haar bevoegdheden heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor zij zijn verleend. Van misbruik van bevoegdheid is slechts sprake wanneer uit objectieve, ter zake dienende en onderling overeenstemmende aanwijzingen blijkt dat een besluit uitsluitend of hoofdzakelijk is genomen ter bereiking van andere doeleinden dan gesteld. Wanneer het besluit meerdere doelen heeft, is er ook indien naast de geldige beweegredenen een niet gerechtvaardigde wordt aangevoerd, geen sprake van misbruik van bevoegdheid, zolang het wezenlijke doel niet wordt opgeofferd. Verzoekster toont op generlei wijze aan dat of op welke wijze het commissariaat-generaal *in casu* machtsmisbruik zou hebben gepleegd.

3.3.8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden als volgt overwogen:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Weliswaar zit er in uw administratief dossier een psychologisch attest d.d.15.06.2022 waarin sprake is van onder andere een angstproblematiek. U geeft ter zake in uw persoonlijk onderhoud echter duidelijk aan dat de raadplegingen waarvan sprake in genoemd attest van twee jaar eerder dateren, dat u zich intussen veel beter voelt, en dat er alleszins geen fysieke of psychische problemen zijn die een adequate en concrete deelname aan de asielprocedure in de weg zouden staan (CGVS, p. 2). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Deze overwegingen vinden steun in het administratief dossier en acht de Raad pertinent en draagkrachtig. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een recenter attest van een psychiater van 8 januari 2024 (stuk 6), waarin haar psychologische situatie (uitgebreider) wordt omschreven en waarin, na twee sessies met verzoekster, wordt gesteld dat zij een ernstige posttraumatische stressstoornis vertoont, dat sommige elementen verdere verfijning behoeven, maar dat er wordt voldaan aan de belangrijkste criteria. De vaststellingen uit dit attest van 8 januari 2024 nemen niet weg dat verzoekster ten tijde van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal d.d. 14 februari 2022 expliciet verklaarde dat het toen beter met haar ging en dat er geen fysieke of psychische problemen in haar hoofde haar deelname aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en in het bijzonder aan het persoonlijk onderhoud in de weg stonden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat zij dermate lijdt aan geheugenproblemen derwijze dat zij niet in staat zou zijn (geweest) een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. In het recentste attest wordt melding gemaakt van geheugenproblemen (afspraak, traject), maar uit de twee consultaties bij de betreffende psychiater kan niet blijken dat verzoekster niet bij machte zou zijn deel te nemen aan de procedure inzake internationale bescherming. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal d.d. 14 februari 2022 dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij omwille hiervan nood had aan specifieke steunmaatregelen. Uit de lezing van de gehoornotities kan in het geheel niet

worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond bij het commissariaat-generaal kennelijk geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor. Verzoekster verklaarde op het einde van haar persoonlijk onderhoud bovendien dat zij alles goed begrepen heeft en de tolk verstaan heeft (administratief dossier verzoekster, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Haar advocaat gaf toen wel aan dat verzoekster erg kwetsbaar was, maar maakte geen voorbehoud bij de haar afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (*ibid.*, p. 19).

Verzoekster geeft ten andere in het verzoekschrift ook geen bijkomende uitleg, duiding of informatie en toont niet aan dat er ten aanzien van haar steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

In de mate dat verzoekster voorhoudt onder bijzonder veel stress te staan, onder andere door haar reistraject en de duur van de procedure, merkt de Raad op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster gerespecteerd zijn, evenals dat verzoekster in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3.9. De nationaliteit van verzoekster

3.3.9.1. Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A, (2), van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 2, f), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n), van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoeker de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de ‘nationaliteit’ begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming stoot echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon *“die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen”* en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de asielinstanties toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het hen toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de asielinstanties van oordeel zijn dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

3.3.9.2. De Raad oordeelt, in navolging van de verwerende partij, dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters vermeende Eritrese nationaliteit en dat integendeel kan aangenomen worden dat zij beschikt over de Ethiopische nationaliteit.

3.3.9.2.1. Vooreerst wijst de Raad op volgende vaststellingen inzake de familieleden van verzoekster, die erop wijzen dat zij de Ethiopische en niet de Eritrese nationaliteit bezit.

Uit de Ethiopische nationaliteitswet (administratief dossier, map landeninformatie) volgt dat personen in Ethiopië die ofwel geboren zijn in Ethiopië ofwel minstens één ouder met de Ethiopische nationaliteit hebben, te aanzien zijn als Ethiopisch staatsburger.

In deze merkt de Raad op dat verzoekster, die zelf in 1989 – voor de onafhankelijkheid van Eritrea in 1992/1993 – geboren werd in Alamata in het huidige Ethiopië, in weerwil tot wat zij zelf voorhoudt, de dochter is van een Ethiopische vader. Verzoekster gaf aan dat haar vader, G. G. B., is overleden in 1997 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Welnu, er kan van worden uitgegaan dat haar vader op dat moment (nog steeds) de Ethiopische nationaliteit had. Immers blijkt uit algemene informatie die bij het administratief dossier werd gevoegd dat Eritrea *de facto* onafhankelijk werd van Ethiopië met het einde van de onafhankelijkheidsoorlog in 1991, na een vredesakkoord tussen de Ethiopische overheid en het voorlopig bewind in Eritrea, dat er in 1993 een referendum werd georganiseerd, waarbij de voormalige Ethiopiërs van Eritrese origine zich vrijwel unaniem uitspraken voor afscheiding van Eritrea, maar dat de Ethiopische autoriteiten slechts vanaf 1998 in het kader van het hernieuwd grensconflict tussen beide landen Eritreërs die hadden deelgenomen aan het referendum voor Eritrese onafhankelijkheid, hun Ethiopische nationaliteit zijn beginnen te ontnemen. Gezien het overlijden van verzoeksters vader voordien, kon zijn nationaliteit hem moeilijk worden ontnomen door de Ethiopische autoriteiten, gesteld dat hij zich bij het genoemde referendum van 1993 daadwerkelijk had uitgesproken voor de onafhankelijkheid/afscheiding van Eritrea. Aldus moet worden aangenomen dat verzoeksters vader altijd Ethiopisch is geweest. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat haar vader bij de onafhankelijkheid van Eritrea in 1992/1993 de Eritrese nationaliteit verwierf en daardoor – gelet op het gegeven dat de regel dat Ethiopiërs die een andere nationaliteit verwerven, de Ethiopische nationaliteit verliezen zowel deel uitmaakt van de Ethiopische nationaliteitswetgeving die toen van kracht was als degene die nu van kracht is – de Ethiopische nationaliteit verloor. Aan deze bewering kan echter geen geloof gehecht worden. In deze onderstreept de Raad dat uit algemene informatie blijkt dat de Ethiopische autoriteiten pas in 1998 de Ethiopische nationaliteit afnamen van personen die deelnamen aan het Eritrees onafhankelijkheidsreferendum van 1993 in de veronderstelling dat zij de Eritrese nationaliteit aannamen. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat het mogelijk was om op een andere manier en eerder dan 1997 de Eritrese nationaliteit te verwerven waardoor de Ethiopische nationaliteit werd afgenomen. Zij geeft hier zelf ook geen verdere verduidelijking over in het verzoekschrift. Dat er veel rechtsonzekerheid was toen, zoals ook blijkt uit de door verzoekster in het verzoekschrift geciteerde informatie, doet geen afbreuk dat het in het specifieke geval van haar vader duidelijk was dat hij altijd de Ethiopische nationaliteit heeft gehad.

De door verzoekster tijdens de vorige beroepsprocedure neergelegde overlijdensakte van haar vader, waarin wordt vermeld dat hij Eritrees zou zijn, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Aan dit document kan immers geen bewijswaarde worden toegekend. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit slechts een kopie betreft, die door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is, die door eender wie kan zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. Voorts is dit document niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, doch enkel van een vrije vertaling. Los van deze vaststellingen kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij de inhoud van dit document. Vooreerst merkt de Raad op dat het feit *in se* dat dit stuk werd opgemaakt op 01/04/2015 volgens de Ethiopische kalender, zijnde 10/12/2022 volgens de Gregoriaanse kalender, wijst op het gesolliciteerd karakter van dit stuk. Deze datum betreft wel degelijk de datum van uitgifte van het document, zoals verzoekster terecht in het verzoekschrift stelt, en valt te situeren net na het indienen van haar beroep tegen de oorspronkelijke weigeringsbeslissing van 27 oktober 2022 en vijftientig jaar na het overlijden van haar vader. Verzoekster, die ter terechtzitting afwezig was, verschaft niet de minste uiteenzetting waarom zij ter staving van haar relaas niet eerder dergelijk document heeft trachten te bekomen en waarom zij pas na kennisneming van de oorspronkelijke weigeringsbeslissing hiertoe stappen ondernam. Zij biedt verder ook niet de minste uitleg over hoe zij aan dit document kwam en in het bijzonder over wie dit document opvroeg, bij welke instantie en met welk opzet. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de vrije vertaling van het document blijkt dat deze overlijdensakte werd uitgegeven door de administratie van “*North Wollo zone, Amhara region*”, terwijl verzoeksters vader afkomstig was van Alamata dat in de regio Tigray is gelokaliseerd. Zij geeft, zo weze herhaald, niet de minste verduidelijking over hoe zij aan dit document via deze specifieke administratie is geraakt. Nergens verduidelijkt zij hoe zij linken heeft met deze regio of wie dit document in deze regio zou kunnen zijn gaan ophalen. Ook ligt geen enkele informatie voor waaruit blijkt dat het *überhaupt* mogelijk is om een overlijdensakte op te vragen in een andere administratieve regio. Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat de stempel van het document “*Alamata wollo*”, de plaats waar verzoeksters vader vandaan kwam, vermeldt, merkt de Raad op dat de stempel niet vertaald werd, zelfs niet in de vrije vertaling, waardoor het beweerde niet kan worden nagegaan. Bovendien, zelfs indien de stempel dit zou vermelden, dan nog staat in de overlijdensakte zelf dat het document werd uitgegeven door de administratie van “*North Wollo zone, Amhara region*”, hetgeen uitermate bevreemdend is en zou wijzen op een interne tegenstrijdigheid in het document. Tot slot blijkt uit de vrije vertaling van het betreffende document dat verzoeksters vader overleden is op 28 mei 1990, hetgeen niet strookt met haar verklaringen dat hij in 1997 kwam te overlijden. In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat de verwerende partij eerst, wat betreft de datum van het document, terecht de Gregoriaanse kalender toegepast op het Ethiopisch document. Zij hekelt dat de commissaris-generaal dit nadien naliet te doen bij de in het document vermelde datum van overlijden van haar vader. Zij vervolgt dat in dit document valt te lezen dat haar vader kwam te overlijden in 1990, dat dit

volgens de Ethiopische kalender is en dat hij dus kwam te overlijden in 1997 volgens de Ethiopische kalender. De Raad stelt vast dat de datum van uitgifte van het document, 01/04/2015, in Arabische cijfers op de overlijdensakte staat, waardoor deze datum zeker nog volgens de Ethiopische kalender werd vastgesteld. Wat de datum van overlijden betreft, merkt de Raad op dat de vrije vertaling van het document stelt dat dit 28 mei 1990 was en dat in de overlijdensakte zelf de Arabische cijfers 28/1990 opgenomen zijn. Er kan dus ook aangenomen worden dat de vertaling ook de datum volgens de Ethiopische kalender vaststelt. Luidens het verzoekschrift komt het jaar 1990 in de Ethiopische kalender overeen met het jaar 1997 volgens de Gregoriaanse kalender. Los van de eventuele juistheid wordt dit argument – gelet op het feit dat de bewijswaarde van de voorgelegde overlijdensakte door voldoende andere pertinente overwegingen wordt ondergraven – niet weerhouden. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan aan de kopie van de overlijdensakte van verzoeksters vader en het daarin gestelde geen bewijswaarde worden gehecht.

Bovendien, eveneens in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, bevat het dossier ook een aanwijzing dat haar moeder (minstens tot 1998, toen ze naar Eritrea gedeporteerd werd; zie *infra*) de Ethiopische nationaliteit had. Verzoekster legt namelijk een Ethiopische identiteitskaart die dateert van 14 december 1992 voor waaruit blijkt dat de betrokkene geboren is in Metera, wat deel uitmaakt van het huidige Eritrea, doch voor de Eritrese onafhankelijkheid nog deel uitmaakte van Ethiopië. Los van de vraag of deze vrouw verzoeksters moeder is, toont deze Ethiopische identiteitskaart juist aan dat verzoeksters moeder op dat moment nog de Ethiopische nationaliteit bezat. Mede gelet op de voormelde informatie inzake haar vader en gelet op haar deportatie in 1998, kan dus aangenomen worden dat zij zeker tot 1998 de Ethiopische nationaliteit bezat. De overweging in de bestreden beslissing, dat de band tussen verzoekster en haar vermeende Eritrese moeder aan het wankelen zou worden gebracht door het feit dat verzoeksters vader ook relaties had met andere Ethiopische vrouwen, acht de Raad overtuigend zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekster aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Gelet op het voorgaande is verzoekster, die zelf geboren is in Ethiopië in 1989, een dochter van een moeder die tot 1998 de Ethiopische nationaliteit had en vooral van een vader die altijd de Ethiopische nationaliteit had. Dit maakt, bij gebrek aan enige verklaringen van verzoekster dat het Ethiopisch staatsburgerschap haar werd afgenomen, dat zij ook de Ethiopische nationaliteit bezit.

Verder stelt de Raad vast dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat in 1998 haar moeder en verschillende van haar broers en zussen naar Eritrea gedeporteerd werden, terwijl zij samen met haar andere broer bij een oom in Addis Abeba was. Haar moeder stierf in Eritrea in 2001 en haar broers en zussen slaagden er – met uitzondering van één zus – in Eritrea te ontvluchten. Een aantal van hen werd uiteindelijk erkend als vluchteling in Ethiopië en sommigen in Canada of Duitsland. Verzoekster legt ook een Eritrees attest van gezinssamenstelling, de Ethiopische UNHCR-vluchtelingenregistratie van haar zussen met de kinderen, de Ethiopische vluchtelingenkaart van haar zus, de Canadese verblijftitels van enkele zussen en broer, de Duitse verblijftitels van haar broer en diverse foto's van haarzelf met deze personen voor.

In de bestreden beslissing – in tegenstelling tot de beslissing van de commissaris-generaal d.d. 27 oktober 2022 die door de Raad vernietigd werd bij arrest nr. 289 865 en de aanvullende nota die in het kader van die beroepsprocedure werd neergelegd – neemt de commissaris-generaal, duidelijk stelling in dat de verwantschap tussen verzoekster en de personen waarvan ze de vluchtelingen- en verblijfskaarten neerlegt niet in twijfel wordt getrokken. De commissaris-generaal nuanceert echter dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat dit haar volle broers en zussen zijn en dat dit ook halfbroers en -zussen zouden kunnen zijn. In de bestreden beslissing considereert de commissaris-generaal als volgt:

“Het enige document dat u neerlegt ter staving van deze bewering is namelijk het attest van gezinssamenstelling, waarvan de betrouwbaarheid twijfelachtig is. Immers werd dit document pas opgesteld op 01/02/2006 terwijl uw moeder reeds in 2000 stierf. Daarnaast is het opvallend dat het betreffende document inhoudelijk zeer vaag is over de identiteit van de betrokkenen, zo worden geen geboortedata, noch geboorteplaatsen vermeld, en blijkt de beperkte info die er wel op wordt vermeld niet te kloppen met uw verklaringen. Zo staat in het attest te lezen dat de genoemde kinderen, onder wie uzelf, verblijven in het huis van de oudste zus, die de voogdij kreeg toegewezen, terwijl u verklaarde dat op het attest vermeld staat dat 2 van de siblings in Ethiopië zijn (CGVS, p. 12). Daarnaast betreft het hier louter een kopie waarvan de objectieve bewijswaarde sowieso al uiterst beperkt is.”

Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat de commissaris-generaal eerst correct stelt dat haar moeder kwam te overlijden in 2001 en in de voormelde overwegingen foutief stelde dat dit gebeurde in 2000, merkt de Raad op dat dit een louter materiële vergissing vanwege de commissaris-generaal betreft die niet anders doet oordelen over de bewijswaarde inzake het attest van gezinssamenstelling. Verzoekster merkt in het verzoekschrift terecht op dat uit de door haar neergelegde vluchtelingen- en verblijfskaarten blijkt dat deze personen dezelfde familienaam – zij het soms op een andere wijze geschreven – als haarzelf en haar

vader hebben, hetgeen minstens de familieband tussen verzoekster en deze mensen langs vaderzijde bewijst. Gelet op de voormelde vaststellingen inzake de nationaliteitswetgeving in Ethiopië, de voorgaande vaststellingen inzake de nationaliteit van verzoeksters vader en het gegeven dat verzoekster geen melding maakte van het feit als zouden haar (half)broers of zussen deelgenomen hebben aan het Eritrees onafhankelijkheidsreferendum van 1993 – zij was ook in de mogelijkheid hier informatie over te bekomen, gelet op het feit dat een aantal van haar (half)broers en zussen eerst een tijd in Ethiopië verbleef, het gegeven dat één van haar broers haar kwam bezoeken vanuit Canada (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8) en de foto's die zij neerlegde waaruit recent contact tussen hen blijkt – kan worden aangenomen dat haar (half)broers en zussen voor hun deportatie de Ethiopische nationaliteit bezaten.

Verder neemt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nu ook duidelijk stelling inzake de deportatie eind 1998 van haar moeder (als Ethiopische of als Eritrese indien zij zou deelgenomen hebben aan het onafhankelijkheidsreferendum in 1993) en van haar (half)broers en zussen (als Ethiopische onderdanen; zie *supra*). In deze wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op de cruciale informatie dat de uitbraak van vijandelijkheden in 1998 tussen Eritrea en Ethiopië ertoe leidde dat zowel Ethiopiërs van Eritrese origine als Eritreeërs werden uitgewezen (administratief dossier, map landeninformatie). Het is dus mogelijk dat verzoeksters familieleden als Ethiopiërs met Eritrese origine gedeporteerd werden naar Eritrea en zo dan toch hun Ethiopische nationaliteit verloren en de Eritrese verwierven. Aangezien verzoekster zich niet in een gelijkaardige situatie bevond, is dit niet op haar van toepassing. Haar beweringen inzake de deportatie van haar familieleden en de hierboven besproken documenten, zijnde het attest van gezinssamenstelling, de vluchtelingen- en verblijfskaarten en de foto's, zijn niet van aard dat zij anders doen oordelen over verzoeksters nationaliteit.

3.3.9.2.2. Daarnaast doen volgende elementen inzake verzoeksters leven in Ethiopië twifelen aan de geloofwaardigheid van haar beweringen aldaar een ongedocumenteerd bestaan te hebben geleid, waardoor kan aangenomen worden dat zij de Ethiopische nationaliteit bezit.

Zo beaamt de Raad de pertinente vaststelling van de bestreden beslissing dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij er jarenlang voor koos om niet één poging te doen om haar verblijfssituatie in Ethiopië te regulariseren en dus om ongedocumenteerd in Ethiopië te leven met de continue vrees voor deportatie naar Eritrea tot gevolg. De commissaris-generaal overweegt in dit verband terecht als volgt:

“Alvast blijkt uit voornoemde informatie dat de Ethiopische overheid de deportatie van Eritreeërs naar Eritrea heeft stopgezet na het staakt-het-vuren van juni 2000. In 2003 en 2004 vaardigden de Ethiopische autoriteiten nieuwe regelgeving uit inzake de nationaliteitswetgeving en de status van burgers van Eritrese origine in Ethiopië. Voor zover inwoners van Ethiopië die een Eritrese nationaliteit hebben, zich zoals elke andere buitenlander laten registreren bij de Ethiopische autoriteiten, kunnen zij een permanente verblijfsvergunning krijgen, mogen zij eigendommen bezitten, hebben zij het recht om te werken en kunnen zij gebruik maken van sociale dienstverlening. Uit een rapport van het UNHCR uit 2006 blijkt zelfs dat het wettelijk statuut van zulke Eritrese staatsburgers in Ethiopië beter is dan dat van andere buitenlanders. Geconfronteerd met deze regelgeving, gaf u aan hiervan weet te hebben, maar dat u zich niettemin niet heeft laten registreren omdat u bevreesd bleef voor de mogelijkheid van een deportatie naar Eritrea. U gaf daarbij aan ook geen Eritreeërs te kennen die zich daadwerkelijk hadden laten registreren bij de Ethiopische overheid, wat enigszins vreemd is gezien u anderzijds wel meende te weten dat Eritreeërs die zich hadden laten registreren, een jaarlijkse taks moesten betalen (CGVS, p. 17). Daarnaast stond u evengoed de mogelijkheid van een asielverzoek ter beschikking. Immers blijkt uit voornoemde informatie dat de Ethiopische 'Administration for Refugee & Returnee Affairs (ARRA) aan alle Eritreeërs die hun land verlaten een vluchtelingenstatus toekent op prima facie basis. Daarbij wordt van deze asielzoekers verwacht dat zij minstens zes maanden in een vluchtelingenopvangcentrum verblijven. Daarna mogen zij, in lijn met de Out of Camp Policy van de Ethiopische overheid zich elders in het land hervestigen, op voorwaarde dat ze voor hun eigen onderhoud kunnen instaan of hiervoor kunnen terugvallen op steun uit het familiaal netwerk. Recht op arbeid hebben deze personen echter niet. U moet van dit alles weet hebben gehad gezien uw verwijzing naar de asielverzoeken van uw broers en zussen in Ethiopië, en het feit dat deze verwanten u ook hebben kunnen opzoeken, met een pass permit van het UNHCR (CGVS, p. 8). U toonde zich zelfs vaagweg op de hoogte van de Out of Camp Policy van de Ethiopische overheid (CGVS, p. 17-18). Gegeven deze vaststellingen, gezien blijkt dat u voldoende op de hoogte was van de mogelijkheid om uw bestaanssituatie te regulariseren, moet het geheel onaannemelijk worden genoemd dat u er niettemin voor koos jarenlang ongedocumenteerd te blijven, met de continue vrees voor een deportatie naar Eritrea tot gevolg.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij haar verblijf in Ethiopië niet durfde te regulariseren omdat zij bang was om contact op te nemen met de Ethiopische autoriteiten omwille van het feit dat zij op negenjarige leeftijd haar moeder en een groot deel van haar broers en zussen gedeporteerd wist te worden naar Eritrea

door de Ethiopische autoriteiten en het trauma dat zij hierdoor opliep, stelt de Raad dat begrip kan opgebracht worden voor deze moeilijke situatie. Desalniettemin vond deze deportatie plaats in 1998, werden de deportaties door de Ethiopische autoriteiten stopgezet in 2000 en werd de situatie voor Eritreeërs in Ethiopië nadien beter, en verbleef verzoekster nog tot 21 augustus 2017 in Ethiopië zonder dat zij ooit persoonlijk problemen kende met de Ethiopische autoriteiten. De Raad merkt in dit verband op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is.

Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de verklaringen van verzoekster over haar schoolgang in Ethiopië een verdere bevestiging zijn van het gebrek aan geloofwaardigheid van het door haar beweerde ongedocumenteerde bestaan in Ethiopië. De commissaris-generaal baseert zich in de bestreden beslissing terecht op volgende elementen om tot dit besluit te komen:

"In concreto had u ter zake verklaard dat u tot in de loop van de 10th grade school had gelopen in een publieke school in Ethiopië. U gaf daarbij aan dat u toegang kreeg tot deze publieke school door het invullen van een formulier, zonder dat het nodig was enig identiteitsdocument voor te leggen (CGVS, p. 11, 15, 16-17, 19). Het moet echter onaannemelijk worden genoemd dat u dit kon hebben gedaan zonder enig identiteitsbewijs. Volgens de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier zou u in Ethiopië om onderwijs te kunnen volgen tot en met graad 9 en ten dele graad 10, reeds tweemaal een nationaal examen afgelegd moeten hebben. Het basisonderwijs in Ethiopië bestaat uit twee cycli van tweemaal 4 jaar. Aan het einde van de vierde graad wordt een nationaal examen georganiseerd door het Ethiopisch Ministerie van Onderwijs. Om door te gaan naar graad 5, moeten leerlingen minstens 50% behalen op dit nationaal examen. De vraag rijst dan ook hoe u zou kunnen deelgenomen hebben aan het nationaal examen zonder enig bewijs van uw identiteit. Ook aan het einde van graad 8 wordt een nationaal examen gehouden, het 'Primary School Certificate' examen. Uit uw verklaringen volgt dat u het certificaat voor het basisonderwijs zou moeten behaald hebben. Anders kon u immers graad 9 niet aanvatten. Graad 9 en 10 behoren niet meer tot het basisonderwijs, maar wel tot het algemeen secundair onderwijs. De Ethiopische overheid, met name het Regionaal Bureau voor Onderwijs (Regional Education Bureau) dat bevoegd is voor het toezicht over de nationale examens en dat de adequaatheid van examens en certificaten controleert, zou derhalve het certificaat voor het basisonderwijs aan u moeten afgeleverd hebben zonder enig bewijs van uw identiteit. Deze informatie maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder enig identiteitsbewijs gedurende bijna 10 schooljaren onderwijs kon volgen aan een publieke Ethiopische school. Er kan bijgevolg verondersteld worden dat u wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte om u in te schrijven op school en de nationale examens af te leggen.

Als reactie op deze vaststellingen werd tijdens de beroepsprocedure opeens gesteld dat u toch over een document beschikte om school te lopen, wat in de eerste plaats compleet tegenstrijdig is met uw verklaringen hieromtrent afgelegd op het CGVS. Uit het verzoekschrift blijkt namelijk dat u verklaard zou hebben wel degelijk over een kebele-kaart te beschikken, waarmee u school kon lopen. Deze verklaring druist echter lijnrecht in tegen uw eerdere verklaringen dat u geen kebele-kaart kon aanvragen (CGVS, p. 11-12). Bovendien strookt dit ook niet met een verdere stelling in het verzoekschrift, namelijk dat u weigerde om enig Ethiopisch identiteitsbewijs te bekomen. Met de deportatie van bijna heel uw familie nog in het achterhoofd, vreesde u logischerwijze dat wanneer u zich bij de Ethiopische autoriteiten zou gaan aanmelden met het oog op het verkrijgen van dergelijke Ethiopische identiteitsbewijzen, u herkend zou worden als zijnde iemand met de Eritrese nationaliteit en dat u net zoals uw familie dan ook gedeporteerd zou worden (zie verzoekschrift, p. 5). Wat betreft die kebele-kaart wordt in het verzoekschrift bovendien nog aangehaald dat het in Ethiopië mogelijk is onderwijs te volgen zonder te beschikken over Ethiopische identiteitsdocumenten. Er wordt gesteld dat "men zich dient te begeven naar het gemeentehuis van zijn/haar verblijfplaats en daar een bewijs van adres moet afgeven. Dergelijk "bewijs van adres" kan bijvoorbeeld gegeven worden door de neerlegging van een huurcontract. Als men dit doet, krijgt men een kaart genaamd "Kebele". Met deze kaart in handen kan men zich dan (zonder dat men over Ethiopische identiteitsdocumenten beschikt) inschrijven in een school. Aangezien verzoekster haar adres gekend en bewezen was (ze was namelijk in die gemeente geboren), kon zij zich zonder Ethiopische identiteitsdocumenten inschrijven in de school en onderwijs volgen tot de 10de graad." Ook deze argumentatie gaat niet op, gezien uit de beschikbare landeninformatie wel degelijk blijkt dat een kebele een identiteitsdocument is dat bovendien enkel aan Ethiopische staatsburgers wordt uitgereikt: "De kebele-identiteitskaart moet in persoon worden aangevraagd bij de kebeleadministratie waar de aanvrager woonachtig is. De kebele-identiteitskaart wordt afgegeven aan personen vanaf 18 jaar. Voor de aanvraag van een kebele-identiteitskaart is geen nadere documentatie vereist. Voor de afgifte van een kebele-identiteitskaart wordt het kebele-register geraadpleegd. Het bezit van een kebele-identiteitskaart is onder meer voorwaarde om deel te kunnen nemen aan kebele-bijeenkomsten, verkiezingen, om een huis te kunnen huren dat eigendom is van de kebele, om kinderen te kunnen inschrijven op een overheidschool, om een arbeidscontract te kunnen aangaan en om toegang te krijgen tot vormen van dienstverlening door de overheid. Gezien het belang van een kebele-identiteitskaart kan in het algemeen verondersteld worden dat

bewoners ingeschreven staan bij de kebele-administratie.” Dat u aldus verklaarde over een kebele-kaart te beschikken wijst er enkel op dat u wel degelijk over de Ethiopische nationaliteit beschikt, en niet over de Eritrese. Het is daarnaast ook nog opmerkelijk dat u net verwijst naar een kebele-kaart om uw inschrijving op school te verklaren, terwijl deze kaarten pas worden uitgereikt vanaf 18 jaar. Bovenstaande vaststellingen wijzen er duidelijk op dat u geen enkel zicht wenst te bieden op de omstandigheden waarin u leefde in Ethiopië en de documenten waarover u beschikte.”

Aldus worden de blote beweringen – eerder dan de beweringen ondersteund door algemene informatie, zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissing gesteld – aangaande de kebele-kaart die verzoekster uit in het verzoekschrift dat zij neerlegde in het kader van de beroepsprocedure tegen de beslissing die de commissaris-generaal op 27 oktober 2022 ten aanzien van haar nam, weerlegd door de informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht en in de bestreden beslissing werd verwerkt. In het huidige verzoekschrift oppert verzoekster plotsklaps dat zij niet over een kebele-kaart beschikt. Dat verzoekster nu opeens weer volledig het tegenovergestelde verklaart dan wat zij in het kader van de eerdere beroepsprocedure voor de Raad verklaarde, is geenszins ernstig. Hiermee vermag zij geen afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en doet bovendien net verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen inzake haar beweerde schoolgang in Ethiopië. In het licht van het voorgaande wordt wel degelijk afdoende onderzoek gedaan naar verzoeksters verklaringen inzake haar schoolgang in Ethiopië en de Raad treedt de hieruit genomen conclusies bij.

3.3.9.2.3. De door verzoekster via haar advocaat aan het commissariaat-generaal overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud zijn niet van aard afbreuk te doen aan voormelde beoordeling. Wat betreft haar toevoeging dat zij zich niet bij haar verwanten kon voegen in het vluchtelingenkamp Mai-Aini in Ethiopië omdat zij geen identiteitsdocumenten had, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de voormelde pertinente overwegingen op basis waarvan besloten kan worden dat zij niet over de Eritrese, doch wel over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Verder kan aan deze verklaring geen geloof worden gehecht daar deze eraan voorbij gaat dat van verzoekers om internationale bescherming niet categoriek verwacht wordt dat ze identiteitsdocumenten kunnen voorleggen. In het verzoekschrift oppert verzoekster dat dit niets zegt over de specifieke situatie in het vluchtelingenkamp in Mai-Aini. In deze stelt de Raad vast dat verzoekster geen informatie voorlegt waaruit blijkt dat de situatie in het vluchtelingenkamp in Mai-Aini afwijkt van deze algemene situatie. In het verzoekschrift werpt verzoekster nog verschillende andere redenen op waarom zij zich niet bij haar verwanten in het vluchtelingenkamp Mai-Aini kon voegen. Deze werden door haar echter niet eerder opgeworpen, noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch toen ze opmerkingen formuleerde bij de notities van dit persoonlijk onderhoud. Aan deze loutere *post factum* toevoegingen kan dan ook geen waarde worden gehecht.

3.3.9.2.4. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door haar in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nationaliteit.

3.3.9.3. Op grond van geheel van wat voorafgaat, is de Raad van mening dat verzoeksters nood aan internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van Ethiopië, en niet ten aanzien van Eritrea.

3.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.10.1. In eerste instantie oordeelt de Raad dat, gelet op het gestelde onder punt 3.3.9. van het onderhavig arrest, er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers bewering deportatie en vervolging te vrezen als ongedocumenteerde in Ethiopië.

3.3.10.2. Verder beweert verzoekster – tijdens haar persoonlijk onderhoud, in haar opmerkingen bij de notities van haar persoonlijk onderhoud en in haar verzoekschrift – vervolging te vrezen als Eritrese in Ethiopië. Ook in deze kan gewezen worden naar het bovenvermelde waaruit blijkt dat verzoekster niet over de Eritrese nationaliteit beschikt. In zoverre zij hiermee bedoelt dat zij vervolging vreest in Ethiopië omwille van haar Eritrese origine, oordeelt de Raad – zonder uitspraak te doen of er geloof kan gehecht worden aan haar Eritrese origine en welke deze precies inhoudt – dat uit de algemene landeninformatie die door de verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er geen sprake is van moeilijkheden voor Ethiopiërs met Eritrese origine en ook niet voor Ethiopiërs van Tigrinya of Tigre origine in het bijzonder (COI Focus, “*Situatie van Eritreeërs in Ethiopië*” van 21 januari 2015, p. 4-5). De door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde informatie gaat nauwelijks in op de situatie van Ethiopiërs met Eritrese origine en ligt voor het overige in lijn met voormelde COI Focus.

3.3.10.3. Tot slot haalt verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aan dat zij als Eritrese gezien wordt als de vijand in de Tigray regio en dat zij – gelet op het feit dat zij geen identiteitsdocumenten heeft en niet kan aantonen dat zij Eritrees is – in Addis Abeba gezien zal worden als Tigrese (lees: Tigrayaanse), een groep die in Ethiopië als anders wordt gezien, en dus het risico loopt daarom aangehouden te worden. In het verzoekschrift gaat zij, onder verwijzing naar algemene informatie, op dit alles verder in.

Ook in deze dient te worden gewezen op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering de Eritrese nationaliteit te hebben, waardoor zij niet kan stellen dat zij als Eritrese vervolgd zal worden in de Tigray regio of in Addis Abeba gezien zal worden als Tigrese (lees: Tigrinyaans) omwille van haar gebrek aan identiteitsdocumenten en daardoor als dusdanig in de problemen zal komen.

Dit neemt niet weg dat verzoekster Ethiopische met Eritrese origine, in het bijzonder met Tigrinya of Tigre origine, kan zijn en als dusdanig – de algemene informatie waaruit blijkt dat Ethiopiërs met Eritrese origine in Ethiopië in het algemeen geen moeilijkheden kennen buiten beschouwing gelaten – problemen kan kennen in de Tigray regio en dat zij beweert uit Alamata in de regio Tigray afkomstig te zijn, waardoor zij in Addis Abeba nog steeds als Tigrese (lees: Tigrayaanse) gezien kan worden. Ook de oorlog en het geweld in de Tigray regio kunnen niet worden ontkend.

Wat betreft de situatie van Tigrayanen in Addis Abeba, blijkt uit de algemene informatie die de commissaris-generaal bij zijn aanvullende nota van 18 november 2024 voegde het volgende:

“Het loutere gegeven dat u tot de Tigray-etnie behoort, volstaat niet om aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar Addis Abeba zou dreigen te worden geïdendeerd of vervolgd. Uit de COI Focus “Ethiopië. De situatie van Tigrayanen in Addis Abeba” van 5 september 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_de_situatie_van_tigrayanen_in_addis_abeba_20240905.pdf) blijkt dat de vijandelijkheden in de noordelijke regio Tigray, die starten in november 2020, gepaard gaan met repressie en arrestaties van Tigrayanen in de rest van het land. Na de opheffing van de noodtoestand eind februari 2022 en na het tekenen van een vredesovereenkomst (het Cessation of Hostilities Agreement, CoHA) tussen het Tigray People’s Liberation Front (TPLF) en de federale regering in november 2022 normaliseert de situatie voor Tigrayanen in de hoofdstad Addis Abeba. Alle Tigrayanen die werden opgepakt en vastgehouden in het kader van de noodtoestand zijn na de opheffing van de noodtoestand eind februari 2022 vrijgelaten, met uitzondering van diegene waartegen een gerechtelijke zaak aanhangig is of diegene die veroordeeld zijn. Alle burgers die arbitrair werden gearresteerd, zijn vrijgelaten. Ook het overgrote deel van de duizenden voormalige Tigrayaanse personeelsleden van de Ethiopische Nationale Defensiemacht (Ethiopian National Defence Force, ENDF) die kort na de uitbraak van het conflict in november 2020 werden gearresteerd over het hele land, is vrijgelaten. Niettegenstaande de situatie voor Tigrayanen in Addis Abeba verbeterd is, zijn veel Tigrayanen hun vertrouwen in de Ethiopische staat verloren. Ook ondervinden Tigrayanen psychologische en economische gevolgen van de maatregelen waaraan ze in de periode november 2020–november 2022 zijn onderworpen. Actueel is er evenwel geen sprake meer van discriminatie van Tigrayanen door de Ethiopische autoriteiten of van massale arrestaties van Tigrayanen in Addis Abeba. In de nasleep van de afkondiging van de noodtoestand in de regio Amhara op 4 augustus 2023 vinden arrestaties plaats in de regio Amhara alsook in de hoofdstad Addis Abeba. Deze arrestaties zijn voornamelijk gericht tegen burgers van Amhara-etnie. Tigrayanen worden niet geïdendeerd. Naarmate de noodtoestand vordert, worden berichten over arrestaties schaarser en worden arrestaties gericht, met name tegen journalisten en opposanten. Begin december 2023 vinden er naar aanleiding van een antioorlogsdemonstratie arrestaties plaats in Addis Abeba van jongeren met (vermeende) banden met Amhara- en Oromo-militanten. Begin juni 2024 volgt er geen nieuwe verlenging van de noodtoestand in de regio Amhara. Eind maart 2024 en in april 2024 verschijnen berichten over arrestaties van jonge Tigrayanen in de hoofdstad Addis Abeba vanwege een (vermeende) alliantie tussen Fano-groepen en de Tigray Defence Forces (TDF). Hoewel er actueel nog steeds arrestaties van Tigrayanen plaatsvinden in de hoofdstad Addis Abeba, is er geen sprake van massale arrestaties maar wel van gerichte arrestaties, voornamelijk tegen Tigrayanen met TDF-affiliatie en Tigrayanen zonder geldig identiteitsbewijs. Verder blijkt dat de omvang van het aantal arrestanten en de duur van de detentie sterk verschilt van de situatie tijdens het conflict in de regio Tigray. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Tigrayanen in Addis Abeba systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit dit zou blijken. Het loutere feit dat u tot de Tigray-etnie behoort, is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofdte aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming dringt zich dan ook op. Het komt aan u toe om concrete, op uw persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat u persoonlijk omwille van uw etnische afkomst als Tigrayaan dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd, alwaar u in gebreke blijft.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Vervolgens stelt de Raad vast dat er, mede gelet op het voorgaande, van verzoekster kan verwacht worden dat zij zich opnieuw in Addis Abeba weet te vestigen. In deze merkt de Raad op dat verzoekster de laatste zeven jaar voor haar vertrek uit Ethiopië in Addis Abeba verbleef (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3, 18). Tevens wijst de Raad erop dat verzoeksters zoon aanvankelijk bij haar broer woonde, maar dat zij toen besliste dat het beter was dat hij bij zijn grootmoeder langs vaderzijde in Addis Abeba ging wonen (*ibid.*, p. 5). Zij onderhoudt met hen beiden contact. Verder verklaart verzoekster dat er ook nog verschillende van haar (half)zussen en/of broers in Addis Abeba wonen (*ibid.*, p. 9-10).

3.3.11. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.11.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofd kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Ethiopië.

3.3.11.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat kan verwacht worden dat verzoekster zich opnieuw in Addis Abeba vestigt. Zij toont aldus niet aan dat zij op basis van diezelfde problemen in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Addis Abeba omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Addis Abeba zou hebben gekend.

3.3.11.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in Addis Abeba, waar zij zich redelijkerwijze opnieuw zou kunnen vestigen, een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.11.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.14. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.16. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS